

syn til de samme tilhørende Fiskerier anderledes end den private Eneejer.

Til § 47. (Kommissionsforslaget §§ 59 — 66). Det er neppe tvivlsomt, at Manglen af almindelige for Alle forbindende Forskrifter for hvorledes Fiskeriet i det Hele vil være at udøve, har været en væsentlig Hindring for Udviklingen af Fiskeriet i de ferste Bænde, i hvilke flere ere berettigede til at fiske, og der er derfor formentlig al Opfordring for det Offentlige til, som af Kommissionen foreslaaet, at søge at virke for Tilvebringelse af særlige Fiskeriet i nysnævnte Bænde ordnende og regulerende Bestemmelser. Noget lignende gælder om Fjordfiskeriet, og hertil sigtende Regler ere derfor ogsaa optagne i Lovforslagets §§ 40 og 41; men isvrigt turde det være isinesfaldende, at Forholdenes Forskjellighed maa medføre, at det Offentlige med Hensyn til de heromhandlede, Privates Raadighed undergivne Bændes Benyttelse til Fiskeri, i saa Henseende maa stille sig anderledes end ligeoverfor Fiskeriet i de for Alle tilgængelige Fjorde. At det med Hensyn til Fiskeriet i de sidstnævnte Bænde paa b y d e s, at der skal affattes Vedtægter, er ganske naturligt, idet de ejendommelige Forhold i Fjordene — der særlig ere Unglesteder for Fiske og Opholdssteder for de unge Fisk og paa den anden Side ere mest udsatte for Opfiskning, medens der her ikke kan paavises bestemte til Fiskeriets Udøvelse eneberettigede Personer, i hvis Raagt det kunde staa selv at underkaste sig de Begrændsninger i Henseende til Udøvelsen af deres Bedrift, som Hensynet til Fiskebestandens Bevaring maatte tilsiige —, formentlig maa erkjendes at indeholde en Opfordring for det Offentlige til at søge at værne om Fiskeriet dersteds ved særegne Regler; da derhos dette Fiskeri, hvorvel det staar aabent for Alle, dog nærmest har en partikuler stedlig Interesse, og da Fjordfiskeriets Beskyttelse saaledes anbefales ikke alene ved det almindelige Hensyn til Fiskeriets Fremme, men tillige ved Hensynet til de Omboendes Tarv, som netop kan komme til at lide ved Benyttelsen af den almindelige Frihed, er det ogsaa rimeligt, at disse Sidste gennem de kommunale Myndigheder faa Indflydelse paa Vedtægternes Affattelse. Anderledes forholder det sig derimod med Fiskeriet i de ferste Bænde. Da der her er Tale om et Fiskeri, der ikke er frit for Alle og Enhver, men som kun tilkommer bestemte Berettigede, maa det Offentlige her stille sig mere tilbageholdende, idet det kun ganske middelbart har Interesse i disse Forhold, forsaavidt det nemlig er af Betydning for det Almene, at det ommeldte Fiskeri ligesom enhver anden Bedrift drives saa hensigtsmæssigt og produktivt som muligt. Staten bør derfor formentligt ikke her, som ved Fjordfiskeriet, paahyde, men kun opmuntre og hjælpe til Tilvebringelse af særlige Fiskeriet regulerende Vedtægter. Da det som bemærket kun er enkelte bestemte Personer, der her ere de direkte Interes-

serede, og da disse derhos kun ville forefindes i et forholdsvis ringe Antal, kan det ikke siges, at Sagen har en saadan Betydning for Kommunerne, at der skulde være Anledning til at indbrømme disse nogen Medvirkning ved Vedtægternes Affattelse, hvormod det synes at ligge nærmest, at Staten, der maa forudsættes at raade over den Sagkundskab, som det vel oftest vil skorte de paagjældende Fiskeriberettigede paa, tager Initiativet og hjælper til at faa de fornødne Bestemmelser gennemførte, saafremt der herfor viser sig en noget almindeligere Stemning blandt de Berettigede. Disse Betragtninger have fundet Udtryk i Lovforslagets § 47, ved hvilken det heromhandlede Forhold saaledes søges ordnet paa en Maade, der er noget forskjellig fra den, som Kommissionen har bragt i Forslag. Som det vil ses, har Kommissionen nemlig tænkt sig Vedtægterne tilvebragte ved særlige Kommissioner, saakaldte Fiskerikommissioner, som skulde udmeldes og sammensættes paa samme Maade som Landvæsenkommissionerne. Det vilde imidlertid ikke forekomme Ministeriet heldigt, om man for denne Sags Skyld vilde indføre et saadant helt nyt baade vidtløstigt og kostbart Apparat som de paatænkte Kommissioner, hvilke det derhos sikkert paa Grund af manglende Sagkundskab vilde blive særdeles vanskeligt at faa blot nogenlunde tilfredsstillende besatte, hvis Kompetence navnlig overfor Landvæsenkommissionerne det uden Tvivl vilde vise sig meget vanskeligt at afgrænse og for hvis Virksomhed der i ethvert Fald maaatte kræves mere detalierede Regler end den kortsattede Hensvisning i Kommissionens § 62 til hvad der gælder for Landvæsenkommissionerne. Ei heller skjøner Ministeriet, at Hensynet til de Fiskeriberettigedes Tarv kan ventes bedre fyldestgjort gennem dæslige Kommissioner end ved den i Lovforslaget angivne Ordning. Efter denne vil det, naar Administrationen enten af egen Drift eller efter dertil ved indkomne Andragender given Foranledning finder sig opfordret til at at rejse Spøgsmaal om Regulering af Fiskeriet i et af de heromhandlede Bænde, være overladt til dens egen Afgjørelse, hvorledes der skal gaas frem med Hensyn til Udarbejdelsen af de i § 47 ommeldte Udkast til Regulativerne, men det forudsættes selvfølgelig, at Ministeriet stadig har en i disse Forhold saghyndig Mand til sin Raadighed, og at de fornødne Lokalundersøgelser samt Forhandlinger med de Berettigede forudgaa Udarbejdelsen af Udkastene. Naar der da saaledes ved Ministeriets Foranstaltning tilveiebringes et efter Undersøgelse af de lokale Forhold og efter Forhandling med de Interesserede udarbejdet Udkast til et Regulativ, og dette Udkast, efter at være tiltraadt af mindst det i § 47 nævnte Antal af Interessenter, faar forbindende Kraft, vil der efter Ministeriets Formening herigennem være tilveiebragt en Garanti for en fornuftig og med alle de Berettigedes sande Tarv stemmende Ordning af Forholdet, som i alt Fald ikke er mindre end den,